

STROKOVNI LIST POŠTNIH NAMEŠČENCEV.

Štev. 7.

V Ljubljani, dne 5. aprila 1929.

I. leto.

Jošt:

O redukcijah in sistemizaciji.

(Nadaljevanje.)

Pravkar navedena sistemizacija je zanimiva v mnogih točkah in pogledih. Predvsem nas zanima relacija med II. in III. uradniško kategorijo ter relacija med zvaničniki in služitelji. Kakih načel se je držalo ministrstvo?

Vse one, ki so bili aktivno in pasivno udeleženi pri prevedbi na sedanji zakon o državnih uslužbencih, bo presenetilo izredno visoko število mest uradnikov III. kategorije in služiteljev. Po gentlemenski gesti, ki jo je napravilo ministrstvo aspirantom, oficijantom itd. pri prevedbi, bi mogli pričakovati, da bodo mesta uradnikov III. kategorije in pa služiteljska mesta tudi pri sistemizaciji zreducirana na minimum. Pri prevedbi je bil princip ta, da naj pridejo v III. uradniško kategorijo **pri prometu** le telefonistke in »kondukerji«, vsi drugi pa v II. kategorijo; pri pregledu sistemizacije pa se kaže popolnoma druga tendenca. Za predstojnike pošt, kontrolorje, blagajnike, uradnike, ki opravljajo blagajniško službo pri okencu in telegrafsko službo, so skoro povsod določena mesta II. kategorije, za vse druge pa mesta III. kategorije. Pa kakor rečeno, to je le tendenca. Saj vidimo, da sta pri več poštah poleg predstojnika (II. kateg.) določena samo dva uradnika III. kategorije, od katerih mora vsaj eden opravljati blagajniško službo pri okencu ali pa poleg drugega tudi — brzojavno službo.

Kdor je mislil, da je s prevedbo končan znani bojni klic: »Enako delo, enako plačilo« — se je torej kruto varal. Kje naj iščemo razlog za to spremembo naziranja? Mogoče v štednji? Pa bodi razlog to ali ono, vendar smatram, da je sistemizacija v tej točki pogrešna. Kdor pozna pošto službo, mi bo potrdil, da spadajo na vsa mesta, razen na taka, kjer se vrši služba res samo mehanično, ljudje, ki so svojo inteligenco in elastičnost možganov dokazali s tem, da so uspešno dokončali kako srednjo šolo. Pri sedanji hiperprodukciji srednjih šol ni nobene bojazni, da ne bi bilo dovolj kandidatov-maturantov.

Mesta uradnikov tretje kategorije naj bi se sistemizirala le pri večjih poštah, kjer je možna delitev dela in s tem v zvezi specializacija in mehaničnost opravil. Tako bi bili uradniki III. kategorije res le nekake pomožne moči in diferenciacija v II. in III. kategorijo bi bila upravičena. Sedanje stanje pa, ko se uradnik II. in III. kategorije v službi menjavata, prememata pa različno plačo, vzbuja samo nezadovoljnost. S tem pa seveda nikakor ne odrekati sposobnosti za odgovorna dela marsikaterim uradnikom in uradnicam III. kategorije, ki imajo popolnoma neprimerno »šaržo« telefonistk ali konduktarjev, izmed katerih pa vrše službo prve pri pošti, ki sploh nima telefona, ali pa opravljajo službo pri blagajniškem okencu itd., dočim vrše drugi službo pri stalni, ne pa pri potujoči pošti. Gre le za princip, ki ne jemlje v poštev izrednih sposobnosti posameznika.

Popolnoma drugačna pa je stvar pri služiteljih in zvaničnikih. Pri sistemizaciji je ministrstvo za krajevno dostavo, spremljanje poštних voženj, avtomobilov in za ambulantno službo določilo zvaničnike, skoro za vse druge službe in tudi

za selsko dostavo pa služitelje. V redu bi bilo, da bi se vsaj za selske pismonoše sistemizirala zvaničniška mesta. Ti predstavljajo vendar nekako potujočo pošto in služba tudi ni kaj lahka, zlasti če moraš brez vseh doklad poleti in pozimi prehoditi dnevno kakih 20 km! Sicer pa nikakor nočejo utihniti glasovi, da novi poštni zakon ne bo več poznal selske dostave. To bodo morale menda oskrbovati občine same. Toda kje naj dobimo potem naraščaj za zvaničnike, za katere sta predpisana dva razreda srednje šole? Ali naj se tudi v bodoče rekrutirajo iz različnih obrtniških pomočnikov kakor sedaj? (Dvo-razredni obrtni nadaljevalni šoli je namreč priznana enakovrednost z dvema razredoma srednje šole).

V interesu stroke bi bilo, da se zopet uvedejo nekdanji poduradniški izpiti, ki bi omogočali prehod iz služitelja med zvaničnike.

Nadaljnje interesantno poglavje pa tvorijo dnevničarji in dninarji, katere je določilo ministrstvo kot rezervo za sezone pošte ter za dopuste in bolezni uslužbencev manjših pošt. Kje naj vzamemo v slučaju potrebe te dnevničarje in dninarje in kje naj jih zaposlimo? Če oboli starešina pošte ali vobče uradnik II. kategorije, ga ne moremo in tudi ne smemo začasno nadomestiti z dnevničarjem ali celo dninarjem! Saj po veljavnih predpisih dnevničar in dninar ne smeta biti računopolagača! Manjka pa jima seveda v prvi vrsti strokovna sposobnost, saj je za tako mesto določen uradnik II. kategorije z odgovarjajočo strokovno izobrazbo in **v slučaju odsotnosti ga mora nadomestovati enak uradnik**, pa čeprav traja nadomestovanje samo en dan.

Isto velja glede nadomestovanja uradnikov III. kategorije in zvaničnikov.

Pač pa bi bil ta način nadomestovanja izvedljiv v slučaju odsotnosti pismonoša, ki vrše dostavo v selskih okrajih. Tako službo lahko prevzame le kak domačin, ki mu je dostavni okoliš poznan. Manjka pa seveda tudi takemu dninarju strokovna izobrazba, ki jo mora imeti pismonoša. Predpisi, ki jih mora ta obvladati, niso tako enostavni in maloštevilni, da bi se dali človeku, ki še ni nikdar opravljal poštne službe, vteptati v glavo kar v par minutah.

Tudi pri teh uslužbencih je mogoče nadomestovanje po zvaničnikih in služiteljih kake večje sosednje pošte, kjer je pač rezerva. Saj sta pri vsaki pošti najmanj po dva taka uslužbenca, ali bi pa vsaj morala biti. V slučaju odsotnosti enega zvaničnika, bi drugi prevzel dostavno službo (ako je že prej ni opravljal), a nadomestujoči zvaničnik bi opravljal notranja opravila, hojo k vlakom itd.

Čemu torej operiranje z dnevničarji in dninarji? Stvar pa tudi iz drugih razlogov ni izvedljiva, in sicer zlasti iz proračunskih ozirov ne. Za taka nadomestovanja namreč v proračunu niso predvideni nobeni dnevničarji in dninarji in seveda tudi kredit ne.

Dnevničarji in dninarji, ki bi bili določeni za rezervo, bi morali kajpada neprestano potovati od pošte do pošte. Uredba o pogodbenih uradnikih in dnevničarjih pa sploh ne predvideva premostitve dnevničarjev in dninarjev in bi jih potemtakem morali dodeljevati poštam z dnevnicami. To bi bilo sicer prav pravično in socialno, samo da bi tudi v proračunu morali misliti na to in določiti dovolj kredita za to.

Ali pa naj mogoče dnevničarja in dninarja najamemo kar med prebivalstvom okoliša pošte, kjer potrebujemo namestnika? Mogoče si je ministrstvo zadevo tudi tako zamišljalo. Toda dnevničarju moramo 15 dni pred izstopom odpovedati službo in po novem zakonu o pokojninah mu pripada celo odpravnina. V večini slučajev pa sploh ne vemo, koliko časa bo trajalo nadomestovanje in torej dnevničarja ali dninarja ne moremo vzeti v službo za točno določen čas in mu tudi ne moremo pravočasno odpovedati službe.

In čeprav bi se dali ti pomisleki (glede proračuna, odpovedi službe itd.) odpraviti, ostane še vedno edina, a glavna ovira — **strokovna sposobnost**, ki kategorično zahteva, da se za nadomestovanje uporabljajo uslužbenci iste kategorije, v kateri je odsotni uslužbenec.

Iz statističnih podatkov sem ugotovil, da so med uradništvom 3%, med zvaničniki in služitelji pa 2% uslužbencev zaradi bolezni in bolniških dopustov iz službe odsotni. Ker pa potrebujemo za redne letne dopuste 7% uradniških in 5% zvaničniških in služiteljskih uslužbencev, bi torej rezerva za bolezni, odmore in dopuste morala znašati 10% pri uradništvu in 7% pri drugih pragmatičnih uslužbencih. Približno na tej podlagi je tudi ministrstvo določilo rezervo.

Nezadostna pa je vsekako rezerva za sezonske pošte. Faktično moramo vsako leto raznim poštam, kjer imajo to ali ono sezijo (zimsko, letna, hmeljska, slamninarska itd.), za neki čas dodeliti po 19 uradnikov in po 8 zvaničnikov.

Da tem poštam za čas sezone ne moremo dodeljevati v pomoč dnevničarjev in dninarjev, kakor je to določilo ministrstvo v svoji sistemizaciji, je na dlani. Za radio-telegrafiste, hughiste, morziste itd. na sezonskih poštah potrebujemo vendar najizurjennejše moči in ne dnevničarjev, pa tudi ne bolnih uslužbencev, ki naj bi se samo zaradi »zdravljenja« dodelili sezonski pošti, ki naj bi torej šli samo na oddih v letovišče, ne pa izvrševati naporno službo!

V poštne službi, kjer ima skoro vsak uslužbenec opravka z denarjem in skoz čigar roke gredo tajnosti zasebnikov, naj bi se sploh ne zaposljevali dnevničarji in dninarji, ampak samo pragmatični uslužbenci. (Dalje prih.)

Ali so poštne pristojbine res previsoke?

(Konec.)

Največ pošiljak, ki se dnevno pošilja po pošti, spada pač k pisemskim pošiljkam. Ker so pisemske pristojbine normalne, vidimo, da se ta del poštne prometa popolnoma normalno razvija, kolikor ga ne utesnjuje pristojbenik z nekaterimi, dandanes že davno neprimernimi določili, o katerih bomo še izpregovorili kesneje. Jasno pa je, da pristojbine za nakaznice, vrednostna pisma in pakete močno ovirajo razmah poštne prometa, ker so previsoke, oziroma ker so premalo specializirane.

Videli smo, da med današnjimi poštnimi pristojbinami ni pravega sorazmerja. Pa ne samo to, tudi pristojbenik sam je neenotno in enostransko zgrajen. V tem pogledu odgovarja skoraj popolnoma mednarodnemu pristojbeniku, kar ni baš najbolje. Za mednarodni pristojbenik veljajo popolnoma drugi principi. Na teh pristojbinah participira namreč mnogo držav, zato je pa treba pri sestavi tega pristojbenika toliko ozkosrčnosti, da naposled državna uprava sama ne trpi škode, zlasti takrat, kadar se pristojbinski deleži določajo povprečno. Vse drugače je pa pri pristojbinah notranjega prometa, ki ostanejo v državi. Glede teh uprava lahko po svoje odloča. Ozirati se ji je treba le na to, da nudi kolikor mogoče ugodnosti prebivalstvu in da pospešuje poštne promet, na drugi strani pa da pazi, da tudi finančni efekt ne postane negativen. Naš pristojbenik pa, kakor je sedaj sestavljen, nikakor ne pospešuje

poštne prometa, temveč ga naravnost ovira, ker je premalo elastičen in raznovrsten in ker ne odgovarja potrebam poslovnega sveta.

Na našem teritoriju so bile svoječasno že uvedene razne tarifyne ugodnosti, ki jih sedanji pristojbenik ne pozna. Tako na primer je avstrijska poštna uprava v notranjem prometu pri pisemskih poznala samo dve težni enoti, namreč do 20 gramov in do 250 gramov. Tudi druge države še dandanes ne poznajo v notranjem prometu težnih enot po 20 gramov, temveč določajo pristojbine za vsakih 50 gramov (Belgija), za 20, 250 in 500 gramov (Poljska, Norveška), pri tiskovinah za 25, 50, 100, 250, 500, 1000 in 2000 gramov (Poljska), pri blagovnih vzorcih za 250 in 500 gramov (Poljska) itd. Nekatere države (Nizozemska, Nemčija) pa upoštevajo krajevni promet za pisma in dopisnice in določajo zanj nižje pristojbine. Svoječas je bila pri nas pristojbina za dopisnico državne izdaje nižja kakor za ostale dopisnice. V drugih državah (Avstrija, Nizozemska) loči zopet pristojbenik nujne od nenujnih tiskovin, oziroma dovoljuje (Švica) za blagovne vzorce in navadne tiskovine, če se preda na pošto hkrati vsaj 50 enakih izvodov, tudi znižane pristojbine. Naš pristojbenik dalje ne upošteva odprto predanih vrednostnih pisem in zahteva, da je obvestnina in dostavnina naprej plačana itd. Zgoraj smo že omenili vrednostno pristojbino za vrednostna pisma v inozemskem prometu, za kar je treba odšteti 5 dinarjev, pa naj je pismo vredno 1 dinar ali pa 3000 dinarjev.

Najbolj nepravilne so seveda paketne pristojbine. Zaradi njih se dogaja, da je pristojbina za paket iz Ljubljane v Št. Vid nad Ljubljano prav taka kakor za paket iz Ljubljane na Jesenice — ali pa, da še boljše povemo, iz Jesenic v Djevdjelijo. Zaradi teh pristojbin se dogaja, da si naša uprava pri 20 kg težkem paketu, predanem na pošto v Mariboru, naslovljencu na pr. v Gradec v Avstriji, zaračuna celih 40 dinarjev za delo, ki ga opravi pošta Maribor 2 poleg običajnih manipulacij s tem, da nese paket iz sprejemnega oddelka na peron v avst. ambulančni voz. Seveda pa je pristojbina za paket iste teže in v isti kraj iz Djevdjelije enaka, čeprav je pošta vozila paket ne vem koliko kilometrov daleč.

Jasno je, da je ta stran pristojbenika najslabša. Ljubljanska poštna direkcija, pa tudi tukajšnji gospodarski krogi so že svoječasno predlagali, da naj se paketne pristojbine v notranjem prometu določijo po razdaljah. Ministrstvo takrat ni pristalo na to iz razlogov, ki baš niso bili utemeljeni. Iz raznih strani se je takrat poudarjalo, da tvori edino oviro tedanje osebe, ki ga uprava ni smatrala za dovolj zrelo, da bi moglo s pridom in v korist države uporabljati minuciozno izdelan pristojbenik. V tem leži mnogo resnice. Znano je, da poštne osebe še danes ni na višku svoje strokovne izobrazbe. Še celo pri nas, vsekako pa v krajih, kjer se najdejo visoki procenti analfabetizma, je bilo prav težko dobiti za poštne službo pripravne ljudi. Uprava si je morala pomagati tudi s slabšim materialom. Toda od takrat je minulo že mnogo časa, in čas bi bil, da se tudi naša poštna uprava orientira v drugo smer. Če je lahko Turčija uredila notranje paketne pristojbine po razdaljah in se tudi pri nas telefonske pristojbine plačujejo po razdaljah, ne vemo, kakšne ovire morejo še obstojati za paketne pristojbine. S preureditvijo teh pristojbin bi uprava dosti pripomogla k živahnejšim kupčijskim stikom med producentom in konzumentom, olajševala bi današnjo gospodarsko krizo, pa tudi zelo pospešila poštne paketni promet in s tem povečala svoje dohodke. Danes se pa paketni promet razvija samo med oddaljenimi kraji, dočim v bližnjih uspešno tekmuje s pošto šolarji, potovke, železničarji itd.

Za vsako izpremembo pristojbenika, zlasti pa za znižanje je treba vsekako treznega preudarka. Kakor je res, da v vseh pokrajinah ne vladajo iste razmere, tako je gotovo, da je treba pri ureditvi poštne pristojbin upoštevati razmere onih pokrajin, ki stoje, kar se tiče civilizacije, najvišje. Najmanj pa se je treba pri sestavi pristojbenika ozirati na komodnost ali še

celo na duševno zrelost ali nezrelost poštnega osebja, pač pa predvsem na potrebe prebivalstva in interese države. Cilj poštne stroke vsega sveta in vseh dob je vsestranska izpopolnitev. Zato je neobhodno potrebno, da še tudi naš pristojbenik v najkrajšem času izpopolni in uredi.

M.

Jošt:

Vračunljive službe.

Menda ni bolj zamotanih vprašanj, s katerimi so se po uveljavljanju sedanjega zakona o civ. uslužbencih morale pečati upravne ter upravnosodne oblasti, kakor je vprašanje, katera služba je vštevna v pokojnino in stopnje osnovne plače. To mi bodo potrdili zlasti tisti, ki so po dva, trikrat ali celo po večkrat prosili za priznanje kake službe, pa jim je bila prošnja parkrat zavrnjena, končno ugodno rešena, nato pa na tožbo glavne kontrole odločba o priznanju po državnem svetu razveljavljena. Ako ga ti neuspehi niso oplašili, je še enkrat prosil in — tožbo glavne kontrole proti ponovnemu priznanju je državni svet odbil.

Bodimo pravični in priznajmo, da ima naše ministrstvo največ zaslug na tem, da so se slovenskim poštarjem priznala in vračunala leta, ki so bila količkej podobna državni službi, **pa naj so se ti uslužbenci ob prevedbi na uradniški zakon pritožili na državni svet ali ne.** Podčrtavam to dejstvo posebno iz razloga, ker so mi bili znani slučajji iz drugih resorov, kjer so imeli uslužbenci po več let v rokah razsodbe državnega sveta, ki je ugodil njih pritožbam in razveljavil prevedbo, toda pristojno ministrstvo ni hotelo izdati nove odločbe. Kdor pa se ni pritožil na državni svet ob prevedbi, pa je končno veljavno izgubil nepriznano službeno dobo, ker so se ministrstva postavila na stališče **pravomočnosti** prevedbene odločbe.

Posebno nejasno je bilo z vojaško službo. Sedaj pa je tudi ta zadeva prišla v zglašen tir in mislim, da lahko končno veljavno rečemo, komu se vojaška služba šteje.

Za nas državne uslužbence je namreč najvažnejše to, kako tolmači državni svet uradniški zakon. Državni svet je na plenarni seji dne 21. in 22. decembra 1925 napravil načelni sklep, da se mora uslužbencem, ki so vstopili v civilno državno službo pred 1. septembrom 1923, ko je stopil v veljavo novi uradniški zakon, vračunati v stopnje osnovne plače po členu 241 uradniškega zakona tudi doba, ki so jo prebili v bivši avstro-ogrski armadi (kadrski rok in vsaka druga vojaška služba), s to pripombo, da se uslužbencem, ki so vstopili v civilno državno službo po 6. septembru 1919, ko je bil srbski vojni zakon razširjen na celo kraljevino, pri vštetju vojaške službe odbije kadrski rok.

Važno je potemtakem samo to, da si odslužil vojaški rok pred 6. septembrom 1919, pred tem dnem tudi vstopil v civilno državno službo, pa se ti mora vračunati **tudi kadrski rok.**

Ker je nastal dvom, kaj se mora razumeti pod »vstopom v državno službo«, je poštno ministrstvo z odlokom št. 52858 z dne 19. decembra 1928. v konkretnem slučaju pojasnilo, da prihaja kot vstop v državno službo v pošte **vsaka služba**, ki je komu **priznana** za razvrstitev, to je v pokojnino in stopnje osnovne plače.

Uslužbenci, katerim bi se po tem načelnem sklepu morala priznati vojaška služba, naj čimprej vložijo po službeni poti novo prošnjo, kateri naj priloži sledeče listine:

1. dva overjena prepisa potrdila vojnega okruha ali ministrstva vojske in mornarice o vojaški službi;
2. en overjen prepis razvrstitvenega dekreta odnosno dekreta o reaktivaciji ali postavitvi;
3. v slučaju, da je bila uslužbencu **naknadno** že priznana kaka službena doba, še en overjen prepis te odločbe.

Prekokaderska vojaška služba pa je vštevna seveda tudi takim uslužbencem, ki so vstopili v civilno državno službo po 1. septembru 1923.

Državni svet se sedaj točno drži svojega načelnega sklepa in je na primer s sodbo z dne 16. novembra 1928., št. 18054/26 razveljavil odločbo našega ministrstva, s katero je bil nekemu našemu uradniku priznan kadrski rok, odslužen v l. 1921/22.

VIII. redni občni zbor krajevne skupine nižjih pošt in brzojavnih uslužbencev v Celju se je vršil dne 3. februarja t. l., ob dovoljenem obisku.

Predsednik tov. Gruber je otvoril zborovanje, pozdravil navzoče, posebno pa centralne delegate tov. preds. Grudna in blagajnika tov. Engelmana ter došle tov. z dežele. V kratkih besedah je očrtal delovanje kraj. skup. v preteklem letu, hkrati se pa zahvalil odboru za njegovo požrtvovalnost, ker ga je kljub mnogim neprilikam vedno vztrajno podpiral.

Iz tajniškega poročila je omeniti, da je odbor v preteklem letu kljub raznim težkočam nadaljeval svojo začrtano pot, ne meneč se za polena, katera so mu letela od raznih strani pod noge. Obžalovanja vredno je samo dejstvo, da imamo nekaj tovarišev, posebno z dežele, ki ne vedo ali nočejo vedeti, da so in ostanejo nižji uslužbenci ter da spadajo v isto organizacijo, ki se je leta in leta sem borila za njih gnotni in socialni položaj. »Dobrota je sirota«, pravi stari pregovor in potrditi moramo, da je resničen. Zabeležiti je še treba, da je v organizaciji treba dela in zopet dela in da ne zadostuje samo, ako član plačuje svojo članarino. Dolžnost vsakega člana je, da pospešuje ugled organizacije in ji pomaga k napredku.

Iz blagajniškega poročila je razvidno, da je društvena blagajna v minulemu letu mnogo trpela. Dohodkov malo, izdatkov pa veliko, in sicer zato, ker so se tovariši ali v resnični zadregi ali iz drugih namenov prepogosto obračali na društvo s prošnjami za razne izredne podpore. Društvo je sicer večino prošenj upoštevalo, a bili so tudi vmes taki prosilci, ki se niso zavedali svojih dolžnosti napram društvu. Takim seveda tudi društvo ni moglo ustreči.

Poročilo pregledovalca računov je bilo v vsakem oziru zadovoljivo in na njegov predlog je občni zbor dal celemu odboru odvezo (absolutorij).

Centralni predsednik tov. Gruden je povzel besedo s pozdravi centr. odbora, kakor tudi tovarišev ljublj. kraj. skupine ter razširil svoj govor na delovanje centrale v minulemu letu, v katerem je v raznih društvenih zadevah na merodajnih mestih čisto intervenirala in deloma tudi dosegla zaželeni uspeh. Njegovo poročilo se je vzelo z zadovoljstvom na znanje.

Pri volitvah v novi odbor so bili izvoljeni: za predsednika tov. Gruber, za odbornike pa tov. Cergol, Gorjanc, Šrot, Crepišek, Ferdo, in Blaž Meznarič, Cokan, Križmanič, Kuper, Kavčič in Cepuš. Pregledovalca računov sta tov. Sajnker in Vidmajer.

Pri slučajnostih se je oglasilo več tov., izmed katerih omenjamo tov. Grudna, ki je s svojim izvajanjem vzpodbujal tovariše k složnosti. Govoril je nato o pomenu in važnosti strokovnega glasila »Poštar«, ki je za nas nižje uslužbence neprecenljive vrednosti ter postavil predlog, naj bi se članarina zvišala mesečno za 1 Dinar, s čimer bi imeli člani poleg drugih društvenih ugodnosti tudi svoj strokovni list plačan. Njegov predlog se je soglasno odobril.

Tov. Engelman je orisal na kratko delovanje obsmrtnega društva »Dobrota«, ter nujno vabil še neveljavne tovariše k pristopu.

Tov. Cergol je povdarjal, da je v interesu nižjega uslužbenstva, da se vsak zaveda svoje dolžnosti pri organizaciji ter da gleda povsod le v korist organizacije. Hkrati je opozarjal člane, naj se zavedajo, da so uslužbenci države ter da je njihova dolžnost delati vedno le v prid močne in enotne Jugoslavije, ter v prid poštne uprave. Izgovori podeželskih tovarišev,

da vplivajo nanje glede organizacije predstojniki, ne drže, ker poštni ulužbenec mora biti toliko samostojen, da si ne da sugerirati, kje naj bo strokovno organiziran, kajti če opravlja svojo službo vestno in po predpisih, in če vrši svoje nacionalne državne dolžnosti, se mu ni treba nikogar bati. Nadalje je pozdravljaj ukrep Nj. Vel. Kralja Aleksandra z dne 6. januarja t. l., ter vzkliknil: Živel kralj Aleksander, čemur se je pridružilo vse ostalo članstvo.

Ob koncu se je predsednik tov. Gruber zahvalil zborovalcem za lepo udeležbo, na kar je zaključil občni zbor. Nato se je razvila do prihoda vlakov prijateljska zabava.

Osebnosti.

Postavljeni: za pogodbeno poštarja sta postavljena: Andrej Ziberl v Planjini pri Rakeku in Josip Hribar na Blejski Dobravi.

Premeščeni: služitelj 2. skup. Vincenc Prevalnig iz Štor v Celje in dnevničar Stanko Marn z Ljubljane 2 na Ljubljano 1.

Upokojeni: zvan. 1. skup. Anton Kern in Franc Martinšek na Ljubljani 2, Josip Lorti in Josip Korban na Mariboru 2 ter Franc Tombosko v Rogatcu.

Prestanek službe: zvan. 2. skup. Ivanu Hrenu na Ljubljani 1 je prestala služba, pogodb. poštar Janez Titan v Ronkovcih in Franjo Videc v Mačincu sta podala ostavko na poštno službo.

Umrli: dnev. Vekoslava Marks na Jesenicah na Gorenjskem.

Drž. strok. izpit za uradnike III. kategorije so napravili: žand. nared. Anton Sever s o g l a s n o; priprav. III/4 Romana Peitler, zvan. 3. skup. Anton Pečar in Anton Zaviršek z večino glasov.

Izpit za vodstvo pogodbenih pošt so napravili: Mihaela Pečar, Fanika Habjan, Štefanija Dečko in Angela Šinko.

Ant. Krisper

Ljubljana, Mestni trg 26

Tovarna čevljev, zaloga
drobnega in galanterijskega blaga.

6-2

Modna manufakturna trgovina Fabiani & Jurjovec

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica 5.

Priporoča se pri nabavi blaga za obleke. — Prodaja na obroke potom Gospodarske zadruge poštne namestencev.

Cene zmerne! Postrežba točna in solidna!

24-5

TUJEČ EVGEN

Ljubljana, Smoletova ulica št. 3

se priporoča za prodajo elektrotehn. in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, transformatorjev itd.

Samoprodaja za SHS barve proti rji „ANTOXID“. 12-6

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljarских potrebščin priporoča

Franc Erjavec, Ljubljana

Stari trg št. 11. 6-6

Tvornica dežnikov L. MIKUŠ

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo bogato zalogo dežnikov in sprehajalnih palic.

12-6

Prispevajte za tiskovni sklad, da bomo list povečali!

Izdelovanje damske
in moške konfekcije

ELITE

družba z o. z.

Ljubljana, Prešernova ul. 9.

Prodaja damske,
moške in deške

konfekcije

na debelo in drobno

Prvovrstno izvrševanje po meri.

6-3

Največja zaloga žepnih in stenskih ur iz lastne tovarne v Švici

H. SUTTNER

Ljubljana št. 6, Prešernova ul. 4.

Bogata zaloga zlatih, srebrnih in vsakovrstnih uporabnih predmetov. Zahtevajte cenik zastoj in poštne prosto.

Laneno olje, firnež, emajlne in ostale lake, oljate barve

in vse v stroko spadajoče blago, kupite dobro, solidno in po zmernih cenah pri

**MEDIČ-ZANKL, d. z o. z. tovarne olja, firneža, laka in barv
Ljubljana-Medvode, lastnik Franjo Medič.**

24-4

Podružnica Maribor -- Novi Sad.